

250 Ft

Új kötetem címe Karizmy Frigyes versére utal. Hajdan az ilyen üzenetet a tengerészek Neptun-postának nevezték.

Ki juttatja ma célba?

A tengeri utakon segítségét kérem a 21. században anakronisztikus ötlet volna, ha már a galackrejtés mai állapotát ismerve, legutósebben ezt semném.

Milyen üzenetet zárok bele?

Egy olyan emberét, aki a történelem lehetőségeit, egy csúszó megvalósulásának létrejöttét nem hajlandó a maga kevéske életidejére korlátozni. Ehhez a szemlélethez keressék társakat József Attilától Ladányi Mihályig. A palack onhour ad nekik is.

Az én dolgom amnyi, hogy újítsa bocsássam. Ime!

SIMOR ANDRÁS

Palackposta
a
21. századnak

VERSEK

Z-füzetek/115

SIMOR ANDRÁS

Palackposta a 21. századnak

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/115

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

© Simor András

Új Palackposta a 21. századnakem címe Karinthy Frigyes versére utal. Hajdan az ilyen üzenetet a tengerészek Neptun-postának nevezték.

Ki juttatja ma célba?

A tengeri istennők segítségét kérni a 21. században anakronisztikus ötlet volna, habár a palackterjesztés mai állapotát ismerve, legszívesebben ezt tenném.

Milyen üzenetet zárok bele?

Egy olyan emberét, aki a történelem lehetőségeit, egy eszme megvalósulásának létrejöttét nem hajlandó a maga kevéske életidejére korlátozni. Ehhez a szemlélethez keresek társakat József Attilától Ladányi Mihályig. A palack otthont ad nekik is.

Az én dolgom annyi, hogy útjára bocsássam. íme!

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

HÁNY FŰSZÁLAT CIPELEK ÉN?

Jövőkép

Fájduló farcsontokkal
jelzi jöttét a vénség,
kutyaként visszamorgok,
hiszen nem vagyok én még

szüette öregember,
ki gyötrődve húz zoknit,
türelmetlenül várok
igazi jóra holtig.

Levéltre Havannából,
e-mail hozza a postát,
vad vizekkel vitázik
a drága szigetország.

Ahol Juan élt, addig
kúszott Jemaja szörnye,
áhítozik az álnok
a szép kubai földre.

Hollandiát bekapja,
akár egy kerek sajtot,
holnap egy zátony jelzi,
mi belőle maradt ott.

Bűneinkért lakolva
húzódunk egyre beljebb,
kíváncsi halak nézik:
„Ember, miféle szerzet?”

Lillafüred, 2005

Amint elfut a Szinva-patak,
rozsdás vasrúd fekszik keresztben,
tündér nevetés itt nem fakad,
a versírókedv visszarebben.

Vasból kiöntött költőalak
nézelődik az őszi csendben,
és a törékeny lombok alatt
turistanép jár, költő egy sem.

Vízió: a szobor széthasad
vérző, eleven darabokra!
Hallom szólni a rozsdás vasat:
„Csak ami nincs, annak van bokra.”

Vízen lázadó árnyék szalad,
amint elfut a Szinva-patak.

Őszi vers, idézettel

Lehullanak a gesztenyék.
Ősz érkezik, akár tavaly.
Szürkére sápad fent az ég.

Egy hangya fűszálat cipel.
Láthatóan sok dolga van,
nem társalkodik senkivel.

E verssel magam múlatom.

Hány fűszálat cipelek én?
Tél jön a zörgő avaron.

Szürkére sápad fent az ég.
A szó a földön elgurul.
De hát kinek is szólanék?

Emeninek, amikor hostesskedett

Emeni, a magas sarkú cipő
bizonyára nem áll rosszul neked,
de hostesskedned soká nem lehet,
végül harmadik lábad is kinő.

Ilyen poént kínál még az idő,
főösleges hát az igyekezet,
használd inkább helyette fejed,
eme tanáccsal él egy illető.

Tanuljon a sok magyar arabul,
akiket lényed ejt úgyis rabul,
és tanórédért adnak némi pénzt.

Okosabb ez, mint állni esteig,
hiszen az élet ülve is telik,
ne állj tehát, sokáig semmiképp.

Macskák

Ha gyöngéd vagyok, azonnal harap,
és fogaival könnyen megsebez.
A megsebzett szerencsétlen alak,
nézi a sebet: Éva, Negri ez?

A marásuk sokáig megmarad,
előzőleg a szemük nem jelez.
Ők döntenek, szabad, vagy nem szabad.
Oktondin lesi titkukat emez.

Egyik dorombol, másik rám se néz,
tekintete mégis macskát idéz,
róluk mindent tudni sosem fogok.

A szerelem nem áfonya, se méz.
Ragadozókkal az élet nehéz,
nélkülük viszont unalmas dolog.

Hazatérés

Nevet
és átölel
mert
szereti azt
aki
Havannából érkezik
most
én is Havannából érkezem
teli
az ottani örömmel
hát
szeret engem is
mintha
ma ismerkedtünk volna meg
és
örül nekem

Magamról

Védekezem, mióta élek.
Mióta élek, van, mi ellen.
Rosszra készülök fel, nem jóra.
Mégis a rossz ér készületlen.

Bolkonszkij hercegnek

Amikor
a konyhából
az égre nézek,
az ég nem néz vissza,
a csillagok se
figyelnek ide.
Hétköznapi
kínlódásom, úgy látszik,
nem érdemel
ily roppant díszletet,
Ez nem az austerlitzi csatatér,
és az ég
mintha nem is volna
végtelenül magas.

Ez utcában,
ahol élek,
az álmok nem fölfelé,
inkább lefelé szállnak,
a garázsig.
A lélek
szuszog,
nem hagyja el a testet.
De most,
ahogy az ablakból kinézek,
mintha
felhők úsznának át
a végtelenül
magas égen.
Hát
létezik még ilyen pillanat?

Azt mondják, hogy örülnöm kell..

Azt mondják, hogy örülnöm kell.
mert virágzanak a fák.
Bizonyára örülnék is,
ha fa volnék, vagy virág.

13. századi ének

Ha tudnék
táncolni
talán
nem rohadna le
a bőröm
de
nem mozdul lábam
se kezem
hátam
mellem
merő seb
félek
a pestis az erősebb
és elpatkolok

Palackposta a 21. századnak

Hajdan a neve
Neptun-posta volt,
és néreiszek
szállították,
hús hullámokon
utazott
okos
áramlatokkal.
Ezt a palackot
én
a 2005. év utolsó havában
a Közöny meghatározatlan szélességi
és a Visszhangtalanság legvégső hosszúsági foka
között tartózkodva
a Költészet Lakatlan Szigetéről
küldöm
az olvasónak.
Kérem
a megtalálót,
írja papírra,
mit csinál vele.

Történelem

Játszik velem a történelem,
mint macska
az egérrel.

Rémülten mondom:
„Az én vezérem
bensőmből vezéreli”,
miközben
ide-oda dobál
mancsa.

A játék vége
közismert,
csak ő győzhet:
a MACSKA.

Félbehagyott rapszódia

Petőfi Segesváron
József Attila Szárszón
Ladányi putrijában
hová lett a jövő

kinyírva elhalasztva
csótányok készülődnek
hajdani Démonpatkány
vezeti őket büszkén

Ők dárdahegyre szúrva
vagy péppé zúzott testtel
a máj szétrobban mintha
pusztuló bolygó lenne

Feladni ezt üzennék
dárda vonat miegymás
csakhogy ők mást üzennek
igaz nehezen értik

proletárok kiket rég
nem bököd drága fegyver
egyenes kasza sincsen
Werbőczy diadalt ül

Döblingben a gróf retteg
de Blicket ír Segesvár
Petőfit nem zár sírba
József Attila felkel

péppé lett teste nélkül
Ladányi bököd minket
az elveszített holnap
álmunkból riaszt éjjel

míg szájunk szól pörölgön
ezt meg Mészáros írja
lelkesítő e-mailben
éledni elég ennyi

a napot újra kezdem
és lesz nap másik holnap
begyújtott motor készül
bár nem indulhat mégis

Tamás verse

A jövődő a föld alatt
bújik, és olyan, mint a mag,
de bokra, mi nő, csenevész,
és alig nőtt ki, odavész.

Tamás vagyok, tamáskodom,

Jézust hitetlen hallgatom,
a te országod délibáb,
becsaptad az Emberfiát.

Míg el nem ejtem életem,
engedj, Uram, töprengem,
magam cipelve hátamon,
a hiánytalan válaszon!

VÍZIÓK

Egy dél-amerikai válaszol egy európai úriembernek

*A Szabadító most bizonyára azzal foglalkozik,
hogy egy új Jamaicai Levelet ír.*

Heinz Dietrich

Több mint egy évszázada
hogy elkezdődtek
azok a barbárságok
amelyeket az észak-amerikaiak
követtek el
Kolumbusz nagy féltekéjén
A jelenkor
legendának tartja
és kétségbe vonja
ezeket a barbárságokat
mert minden jel arra vall
hogy túltesznek
mindenféle emberi elvetemültségen
A fátyol felszakadt
már láttuk a fényt
Amerika elszántan harcba száll
Nem állt-e talpra
és nem fogott-e fegyvert
a maga védelmére
az egész Újvilág?

Egység vagy Halál
Szocializmus vagy Halál
Hogyan?
Európa süket?
Túri
hogy egy vén kígyó
felfalja
földgolyónk legszebbik részét?
Már nincs szeme
hogy
meglássa az igazságot?
Mi
egy kis emberiség
vagyunk
külön világunk van
egy széles tengerek
környezte világ
Kirekesztettek bennünket
a világon kívül éltünk
már ami
a kormányzás és államigazgatás
tudományát illeti
Mi teszi lehetővé
egy szabad kormány
megalakítását?
Nyilvánvalóan
az egység
csak hogy ezt az egységet
nem valami
isteni csoda hozza létre
hanem
a körültekintő munka
és a célirányos erőfeszítés
Egység vagy Halál
Szocializmus vagy Halál

Maradok stb. stb. stb.

BOLIVÁR

Az időről

Húszévesen
már
türelmetlen voltam:
„Sietek.
Lökném az időt.”
Hogy ne volnék hát
hetvenhez

közeledve.
De az idő
nem hallgat rám,
az idő,
akár az Isten,
magát
évezredekben,
milliárdokban
méri,
mit neki
potom
huszadik,
huszonegyedik század,
csak nekem
sok,
ki Ázsiát,
Latin-Amerikát
kémlelem
egyre,
és tőlük várom,
hogymint
taszigálják
előre az időt,
az én időmet,
mi késik,
legalábbis
nekem késik,
késlekedik,
reménytelenül
és
közönyösen,
akár
az Isten.

Víziók

1.

Hol a fiú,
ki
apjával járt
a Gőzbe, a Királyba?
Fiammal
a Rudasba járok.
Nemcsak apám halott,
a fiú sincs,
ki vele járt
a Gőzbe, a Királyba.

2.

Ő néz
fiam szeméből.
Nem a fiú.
Apám.
A fiú nincs.
„Volt ilyen vén,
Mózes,
vagyok neked
nyűg”-
hebegi.

3.

Fekszünk a lepedőn,
kiázva,
boldogan.
Az a perc nincs.
Agyam
krokodilé,
alszik álomtalan.

4.

Utánzóm őt.
Mobiltelefonozok,
jöjjön a fiú
azonnal,
bárhol legyen.
Követelek.
Apám vagyok.

5.

Ne játszunk jövőt,
vissza hát.
Még itt a perc.
Sebesen nyargal
az idő lova.
„Elmúlni
ily pillangó lét után,
eltűnni
és
nem tudni
hogyan hova?”

Beszélgetés Majakovszkijjal

1.

Majakovszkij,
az Ön forradalmát
csepülük ma,
mintha
égetett volna szalmát
a nagy,
orosz mezőn,
hebehurgyán és vakmerőn,
miközben verseit írta,
mi nekik
irkafírka.

2.

Acsargó teoretikusok
hívják tetemre Lenint,
mert Sztálint szidni már elunták,
nem újság
az ilyesmi,
egyik is, másik is
nem áttall beleesni
a hasonlóképp bűzölgő gödörbe.
A világegyetemben
csillagok hullnak szét dörögve,
és az anyag
újrateremti magát, mialatt
balgák agyában
elpusztul örökre.

3.

Újraélem
az oszlopok reccsenését,
a bányák beomlását,
maholnap
megnyílik a Föld,
az óriás bánya,
mert elunta mára
a rajta futkosó
hangyák örültségét, és száját tátja.

4.

Eljön
a kor, mit hívtam ifjan,
vagy csak ismétlem,
reményem,
mint szerzetes a hittan
regéit cellaéjben?

5.

Önt idézem,
ki nem dalolt
sem megszokásból,
sem kötelességből.
„Én lebontanám
hazám egyik felét,
a másikat megmosnám –
úgy építeném föl.”

6.

Azt mondják
Ön elavult,
kit a múlt
nosztalgiája idéz.
Sorait kalapálva
ismertem meg
Önt,
ki most odafönt
a csillagrendszereket járja,
és idenéz.

7.

Szovjetjét szertehordták.
Száz év
se kellett.
Önre rá se bagóznak.
A hajdani
harag
lehorgadt.

8.

Nem az Öné.
A Marsra röppen.
Onnan
indul

vissza a Földig.
A világegyetem
proletárjai
köszöntik.

Utolsó utazás

1.

A vén Európé
testén
kifakadnak a fekélyek,
löttyedt húsú,
nem hágja meg
semmilyen
bika.

2.

1832-re
emlékezik az öreg nimfa.
„Elűztük X. Károlyt!
Lajos Fülöp se kell!”
Vérben úsztak
a párizsi utcakövek.
Hallja
a halálhörgést.

3.

A fiúk idegesek.
Hiába
a diploma,
niggerek ők.
Apjuk,
nagyapjuk,
dédapjuk
dúhe lángol,
távoli dob
ver
riadót:
„Háború lesz!”

4.

Guizot megint,

és a Guizot-utódok,
miféle
Szent Szövetség,
a vénség
remeg.
„Vesszenek
a politikusok!”
Ismerős
a kiáltás.

5.

Vizenyős szemmel
bámul
a 21. századba,
mit hoz?
Megint
Owen küld
kiáltványt,
vagy
a Szerecsen,
a fekete szakállú,
vagy egy nevenincs,
ki valamelyik
padlásszobában
jövendőt tervez?

6.

Irigyli társnőit,
a messzi
kontinens-lányokat,
kik
elevenek,
nem ijeszti őket
se hurrikán,
se tenger.
Ő
már
Hadászba készül,
a
Süket Királyság
lakója
lesz.

7.

Az úri osztályt védi tarka sátor,

a szegényeket rejti bús sikátor. –
mormolja
gályára szállva,
melyet
vad cápa-rajok
kísérnek lent,
és fent
a csillagok.
A Léthé-víznek
nem tetszik az új utas:
háborog.

Hajnali beszélgetés

1.

Ez a fenyő
itt
az ablak előtt
megüzeni-e majd
a már
nem létezőnek
toboz szemeivel
barátin mosolyogva
hogy
eljött a kor
melynek megérkeztére
várt
Vagy ő is
elporlad?

2.

Az égi csillag
eltűnt hirtelen
mikor
sötétség lön
a lenti
világban
és a kősziklák
megrepedezének
ám a sírokból
elő
senki sem jött
„Avagy
Krisztus
a bűnnek szolgája?”
Kérdőjelekké

görbültek a keresztek
De:
mit elrontottam
fölépítem újra

3.

A fenyő
nem szól
tűlevelei
megannyi dárdahegy
„...akinek van
még adnak
hogy bőven legyen neki
akinek meg nincs
attól még amiye is van
elveszik”
A világ
Mátéra hallgat
Mit
vehetnek el
attól
aki
talentumot
egyet se szerzett?

4.

Itt áll
egy ember
Szavakat ír
a levegőbe
elszállnak
a semmi
fuvallatával
mialatt
az ablaka előtti
fenyő
tobozaiba
rejtí magát
hátha megőrzik

A grund

1.

Az elhagyott

gyárépületben,
melynek
ablaküvegeit
kivágatta
egy maszek üveges,
fiatalok
ütöttek tanyát.

2.

Kopár falak közt
dal csendül,
fiúk és lányok
először
hallják,
hogy mit küldött
hitvesének
a német katona
nagy
Oroszországból.

3.

Akik a grundot
tőlük
elveszik,
legyenek
átkozottak.

4.

Perzsel a dal,
messzi mezőkön
fut,
Szibériáig
ér,
rettegnek tőle
új cárok,
bojárok
unokái.

5.

Lányok és ifjak
szíve
védi Ady urat,
Dózsa György unokáját.

Tűz csap ki
szívükből.
Kormos,
nagy szív
emelkedik
hajdani gyár fölé.

6.

Kezében tartja
szívét
az újszülött,
dobog a szív
védtelenül.

7.

Hú, tömegek,
hú, fiatalok,
tovább,
tovább!
Ha van remény
az Univerzumban,
ti vagytok az.

Látomás a forradalomról

1.

A középkorú
de vénnek nevezett
a torzonborz szakállú
ücsörög a föld alatt
ha megtalálják
kivégzik
a ház előtt
kiabál Teréz
a viselős
„Vigyázz! Vigyázz!”

2.

Szalad
a puli pillanat
fogy az idő
mint

a mécses
ritkán lobban
fény
a veremben

3.

De ő
a Bastille-t látja
a guillotine-t
a francia népet
meg a húshagyókedd
napját követő napok utáni napot
mikor valami ifjú
Petőfi nevezetű
a börtönajtót
mi mögött
kushadt
kinyitatta

4.

„A zsarnokságnak
véget vetünk
ez órában
ragadjon
mindenki fegyvert
dorong
csákány
fokos
balta
szekerce
s más efféle
csak
elég nehéz legyen
olyan nyéllel
mi
a szuronyos puskánál
valamivel
hosszabb”

5.

Odakint
spicli
osztrák katona
kivégzés
cella

cenzúra megint
de
a föld alatt
a torzonborz
a vénnek nevezett
tudja
Európa
nem csendes
hallja
a kürtszót
1868
avagy
1968
potomság
egyetlen század

6.

Hallja kend
Európa csendes
elzúgtak
forradalmi
kushadunk
életünk
bezárt
börtönkapuja mögött
a húshagyókedd
napját követő napok utáni nap
kokárdás
talmi ünnep

7.

Rám mered
a vén
„kezdhetni forradalmat
a legkedvezőtlenebb
a legnyomasztóbb
helyzetben is”
lobban a mécses
a remény lángja
föld alatt
veremben
idáig
világít

PAPÍRSZELETEK

Arckép

Megbecsülik, mint öreg veteránt,
ki jól ismerte Ikszet, Ipszilont.
(A mozgalomban harminc éven át
hűséges spicli volt.)

Az építő dala

Mikor a ház alapja megreped,
újjáfestetik a mennyezetet.
Hallom: mozdul a föld a ház alatt.
Állok a létrán, festem a falat.

Pol-beat

Ifjak dalolnak igaz dalokat,
és – ifjúság, bolondság – feledik.
Ülök közöttük (rosszkezdő fojtogat),
és reménykedem, tán nem mindegyik.

Merengés

Elnézem ezt az embert
- szemei vérben úsznak –
elnézem, és merengek:
milyen jó volna túsznak.

Gorbacsov

Életem egyetlen nagy terve ma teljesülőben,
mit rejt még a jövő, egyre megy énnekem az.
Szovjet nincs már, és unió sincs, ezt cselekedtem.
Hruscsov híre-porát ködbe borítja nevem.

Ócska rigmus

Ruszki helyett jöjjön jenki,
így kell függetlennek lenni.
Régi vágya a magyarnak,
legyünk végre német gyarmat.

Új Haynau-dal

*Átkot mondaná hamvaidra,
aki sírhalmodra hág...*
O, nem! Földjét kapja vissza
szerencsés dédunokád.

2003-ban

Ő nem vesztett, rá acsarognunk mostig azért kell,
mert veszedelmes félszáz évvel holta után is.
Hát a kövér elvértve kinek jut eszébe manapság?
Lomtár őrzi nevét rég, órá szót se fecsérlünk.

Putyin távirata Bush-hoz

Moszkvában hány halott volt?
Sorry. Olykor hibázom.
Mi csecsent, ti muzulmánt.
Béke lesz a világon.

Molyokról, Kádár-kori kritikákra emlékezve

Egyet leütök, három jön helyette,
öltönyöm nézem, a fene megette,

olyan e látvány, mint lyukak a sajtban,
a verseimet rágták meg így hajdan.

Teoretikusi látomás

Kommünt vodkaivókkal, kőcobakú muzsikokkal?
Ezt képzelte Lenin? Borzasztó hiba volt!
Jahve az égben Marxot kérleli, hogy ne dühöngjön
„Majd más népet adok, kell még párezer év.”

Kísértetek

Kiadnak könyvet, terjesztik az eszmét,
mindehhez pénz vajon honnét gurul,
ezt ne firtassuk, védi őket Krisztus,
és Szentlélek helyett a Szent Turul.

Egy hithű párttag sírfelirata

Acsarkodik még holtan is,
aki lent a sírban pihen.
A nácikat nem gyűlölöm,
de a szocdemeket igen.

Magyar disztichonok

Mink a cigányok házát szétverjük, coki innét!
Nem rasszista falunk, ám nem is India ez.
Még hogy pénzt, kenyeret kunyeráljon sok tetü purdé,
ezt nem tűri, nem ám, itt polgári körünk.

Élő hal

Tátognak tikkadt kopoltyúk,
fáradt uszonyok vernek választ.
Kevéske vízben csapdosok,
míg a Mester a halóval kiválaszt.

ERETNEK IMA

Mementó

Édesanyám, kivégzett emlék!
Fiad vénember, nem kölyök.
Te már régóta odaát vagy.
Üzenem, hamarost jövök.

Ernő se él, ki Budapestet
tébolyultat! járta utánad.
Hiába szabadult a tábor.
Prédául dobtak a halálnak.

A farka ismét vezért választ.
Lihegnek vérszomjas dögök.
Édesanyám, kivégzett emlék!
Üzenem, hamarost jövök.

A Mester szól

Keresztnél rosszabb a ti árulástok,
Péter se köszikla, de rút verem.
A tanaimnak rettentő sírt ástok.
Leginkább a rőt Júdást szeretem,

és Tamást, aki szúrta sebembe vájt, hogy
halálom után vérezzen sebem.
Rémisztő jövőt idefönről látok,
ember nem ezért voltam odalenn.

Atyám dühöng, átverte a kufárnép,
nektek talentum kellett, kúrtatok.
Egyet akartam, hogy éljetez másképp!
Miről papolnak undok úrpapok?

Vesszen a Föld, nélkületek keringjen.
Velem, veletek tévedett az Isten.

Apokrif

Fészket épít, mint madár,
kapualjban vacca van,
dühösen nem kiabál
Jézus, a hajléktalan.

Nem tanít, nem magyaráz,
ő még nem Emberfia,
testét kiveri a láz,
volt egy anyja, Mária,

kit ura elkergetett,
azóta nincs otthonuk,
csak éljék át a telet,
ne kelljen megfagyniuk.

Abba észre nem veszi,
történjék bármi alant,
és hagyja megdöglenni
Jézust, a hajléktalant.

Eretnek ima

Isten, ki nem vagy, szeress engem,
ne engedj örvényekbe vesznem,
s mondj bár ítéletet felettem,
biztass kérdezni és felelnem.

Ne küldd se Máriát, se Pétert,
kardos angyalaidtól félek,
veszélyben egyikük sem véd meg,
didereg a halandó lélek.

Ne dönts előre énfelőlem,
ki nem élek a jövőben,
Nap se pislog majd, nem lesz Föld sem,
arcodat ne fordítsd el tőlem.

Szonett, kevés rímmel

Ki korát pápaszeme mögül nézve
azt írta Lipsiusnak: „Senki sincsen,
kinek szájából hazugság ne folya...”
És ki gonosz volt, akárcsak az Isten,

mit mondana, ha látná e sok szörnyet
pozsgaisodni vidáman pezsegve,
hisz némelyiknek már olyan a szája,
mintha képére került volna segge.

Bűzös beszéd fojtogat, kölni kéne,
vagy patkányirtó, gyorsan ölő méreg,
mert szavukat-szagukat ki nem állom.

Ha majd sírjukba beköltöznek végre,
menekül közelükből minden féreg,
s orrát befogva viszi lelkük Kháron.

Reminiszcenciák

A mező hímetlen,
a nap éjre dült,
csillagoltó sötét
miránk települt.

Futkosnak a Földön
csótány emberek.
Alnok Hold világol,
hiába kerek.

Szemek csillagait
sóváran lesem.
Halak néznek vissza
dülledt-mereven.

Panteista vers

„Valami jön, vigyázzatok!” – a mátyás „mátyást” kiált,
de kiáltását nem hallja ez a mostani világ,
Hermán Ottó sincs, ki tárcát írna erről minekünk,
nem húzták meg a harangot, ám hamarost elveszünk,
erdőben is ritkán járunk, ahol fuválom susog,
Iris-pille helyett nyitják szárnyuk politikusok,
bár mind elrepülne innét jó messzire, végleg el,
hogy ne hallja többé senki, melyik miről énekel,
és helyettük döfögetne minket gidó, szelíd őz,
kikkel férfi, nő és gyermek oly szívesen elidőz,
hiszen van még világ, szép is, de csak ha ők nincsenek,

kik orozva elrabolták sohasemvolt kincsemet,
és vele a Duna kékjét, naplemente sugarát,
őmiattuk szívesebben lennék olykor odaát,
hol pinyőke és rigó szól, isszák a forrásvizet,
Szent Péternek euróval az angyalnép nem fizet,
nem kérdezik a hó végén vendéghívni van-e pénz,
ott üldögél Ottó, Sándor, és régolta már Vitéz,
oda mennék én is, ahol egy pici fekete orr,
akárha Negrié volna, mikor éppen szimatol,
azt mondaná doromboló válaszszóval: „Csillagod
holnapután égre röppen, végtelenig ott ragyog.”

***Alkalmi szonett Benyhe Jánosnak,
aki azt hitte, hogy a szárcsagyökér szót ő
találta ki***

Kedves János, nem találtad ki mégsem
a *szárcsagyökér* nevezetet, sajna

a Nagy Révai szintén számon tartja,
és elnevezi még sokféleképpen.

Latorral is megbeszéltük a téren,
még szerencse, hogy akad néhány marha,
ki idejét ilyesmivel mulatja,
s ezért nem hullik bukszájukba érem.

Nevezték hajdanában *tőrszuláknak*,
habár szívébe senkinek se döfték,
csak mondták ennek-annak, *hogyszulák vagy*,

kellemetlen gyom, mit irtani szoktak.
Küldöm e verset, bizisten, nem tőrként,
bocsásd meg nekem, másik dohogónak.

Sancho 400

Nem azok, miknek látszanak,
belül mindegyik rémalak,
üzeni nekünk a lovag.

Forog az örült szélmalom,
mindhiába kiáltozom,
megőrli emberi fajom.

Mit ér Quijote-ámulás,
vége rettentő pottyánás,
Sancho segíthet, senki más.

Barataria szigetén
szívesen volnék vele én,
és elhinném, hogy van remény

Iszogatnánk, a lovagot
emlegetve, kit otthagytott
Dulcinea, a vén kokott,

és aki nem ví harcokat,
pajzsa, dárdája elrohadt,
s ő szenilisen bólogat.

Sebaj, ha Sancho koma él,
nem ámuldozik, nem henyél,
és hová indult, odaér.

Egy Baratariából való parasztember mondja

Hét napig éltünk boldogan,
aztán azt mondták: tréfa volt,
úri hecc, és megjárja, ki
Sancho komát siratja most.

Ő tudta, milyenek vagyunk,
és törvényt minekünk csinált.
Quijote rajtunk nem segít,
sem hibbant hidalgó morál.

Sancho rühellte a csatát,
megbújt két roppant pajzs között.
Kushadtál, drága cimbora,
s eldöngettek a csínytevők.

Sanchótól kaptuk mind a jót,
alig tartott és vége lett.
Tréfált velünk a herceg úr:
egy hétig voltunk emberek.

Indulóban, csihi-puhi után

Kormányzói pálca nem kell nekem.

Az öreg Föld nélkülem is forog.
Inkább a szamaramat vezetem,
és kezembe megint kaszát fogok.

Megtréfálták Sanchót a hercegek,
az uralkodás önekik való.
Egy fél cipó meg egy fél sajt elég.
Minek úszni, ha elment a hajó?

De a szegény népek nem feledik,
hogyan kormányzott Sancho hét napig,
és emlegetik századokon át.

Indulj, útra fel, drága szamaram,
Barataria ügyis odavan,
ne búsuljunk érte, menjünk tovább.

Búcsúbeszéd

Kollár Zoltán emlékére

„Az emberségen, mint rajtam a rák,
nem egy szörny-állam iszonyata rág” –
ezt írta volna, ha írt volna verset,
Zoltán, aki oly váratlanul elment,
így fogalmazva, kölcsönvett szavakkal,
és éjszaka, mikor messze a hajnal,
kórházban fekvő szerencsétlenekre,
mint csapból a víz, félelem csepeg le,
s a hajléktalan magát összehúzza
nyitva felejtett kapualjba bújva,
mert így élünk mind, akik itt még élünk,
tétova reményt magunknak remélünk,
miközben volt világunk elveszőben
elevenen hever e temetőben,
hol övele sem találkozom többé,
holt mondatok válnak konyakká, sörré,
s kietlen úrból kiáltoz a lélek:
„Nem létező Úr, könyörülj, én félek!”

Arany László olvasásakor

*Isten veled, nagy álmok mámore,
szép délibábok elfutó kora! –*
ezt mondanám, ha az elmúlt világ
szép lett volna, és nem csak délibáb.

Vagy délibáb se? Csak a képzelet
rajzolt elénk hagymázás képeket,
mik összedőltek, mint a kártyavár,
és azt se mondjuk utána: „Be kár!”

Megírtam egykor: házőrző ebek,
furcsán vonítunk, mert hátunk megett
nincs ház, ellopták ügyes tolvajok,
s vele az elhalasztott holnapot.

Ezt védem most? Nem! Más volt az enyém,
az életemet többre tettem én,
netán nem érti lányom, se fiam,
eszelősek voltunk mindannyian.

De szép bolondság volt, és igazabb,
mint amiről fecseg sok rémalak.
Róluk szólni se kedvem, se eröm.
Pöffeszkedjenek hülyén, vakmerőn.

Én azt őrzöm, mi nem volt, de lehet,
s ami több, mint hagymázás képzelet.
Holtan is hevít szerelmes pora,
szép délibábok nekemnincs kora!

Készült 300 példányban

**Ez a
214
példány**

**ISBN 963 229 119 0
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**2006 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
